

Веднашъ като ги читехми,
Наша бряза не видѣхми,
Видѣхми чи ся е някъдѣ затрилъ,
Но като ни бѣше много милъ,
Слушай отъ сега му е сиръ,
Прати мя мама брѣзъ да диръ,
Ходихъ сякъдѣ и питахъ,
Надоло нагорѣ ся скитахъ,
Търсихъ я цѣла година,
Се питахъ отъ дѣто помина,
Обиколихъ сичка Туркія,
Разбрахъ чи миналъ въ Влахія,
Тръгнахъ за Влашко да минъ,
Дунава голѣмъ чакахъ годинъ,
Видѣхъ че неще да ся мини,
Отидохъ да ямъ дини,
Видѣхъ една милина сѣ насочила,
Чакъ прѣзъ Дунава прѣскочила,
Прѣглѣдахъ тази милинъ,
Да ли мога по нея да минъ,
По нея, сякашъ вървяно годинъ,
И азъ тръгнахъ по нея да минъ,
Като вървахъ до срѣдъ,
Поглѣдахъ нѣщо напрѣдъ,
Диня, чакъ тамъ ся зареяла,
Въ срѣдъ Дунава и узрѣяла,
И азъ като ся юзендисахъ,
Да си отрѣжъ не ся сакъндисахъ,
Извадихъ едно ножленце,
Да си отрѣжа едно рѣзенце,